

Книга Йоїла і лаодикійська церква адвентистів сьомого дня — номер тридцять

Jeff Pippenger

2026-01-16

Номер тридцять

Месіанські сповнення в Євангелії від Матвія включають віху часу кінця, віху формалізації вістки, двох свідків віхи 9/11: одного — свідка внутрішньої вістки до Лаодикії, а другого — зовнішньої вістки ісламського тероризму. Доречно, що віха 9/11 представлена двома з дванадцяти месіанських сповнень у Матвія, адже 9/11 включає вістку другого ангела, де завжди є подвоєння. Смерть 18 липня 2020 року була п'ятою віхою, яку ми розглядали, а потім голос у пустелі в липні 2023 року був шостою віхою, а воскресіння 2024 року — сьомою віхою. Восьме месіанське сповнення — це Опівнічний крик.

Восьма месіанська віха — це опівнічний крик

Усе це сталося, щоб збулося сказане пророком: «Скажіть дочці Сіону: Ось Цар твій іде до тебе, лагідний, і сидить на ослиці та на молодому осляті, дитині ослиці». Матвія 21:4, 5.

Прогноз

Радій вельми, о дочко Сіону; вигукуй, о дочко Єрусалима: ось Цар твій приходить до тебе; він праведний і спасає; покірний і їде на ослі, на жереб'яті ослиці. Захарія 9:9.

За п'ятсот років до того Господь провістив через пророка Захарію: "Радій вельми, дочко Сіону; вигукуй, дочко Єрусалима. Ось Цар твій іде до тебе. Він праведний і спасаючий; смиренний і сидить на ослі й на молодому осляті, синові ослиці." [Захарія 9:9.] Якби учні усвідомлювали, що Христос іде на суд і на смерть, вони не змогли б виконати цього пророцтва.

Подібним чином Міллер і його сподвижники виконали пророцтво і звістили вістку, про яку натхнення передрекло, що її слід дати світові, але яку вони не змогли б звістити, якби повністю зрозуміли пророцтва, що вказували на їхнє розчарування та відкривали іншу вістку, яку належало проповідувати всім народам перед приходом Господа. Перша й друга ангельські вісті були дані в належний час і виконали працю, яку Бог мав намір здійснити через них. Велика боротьба, 405.

Неправильне розуміння Божого пророчого Слова було причетне до історії тріумфального входу Христа, а також до паралельної історії проголошення вістки Опівнічного крику в 1844 році. Сто сорок чотири тисячі повинні зрозуміти «пророцтва, що вказують на їхнє розчарування». Іванові в десятому розділі Об'явлення наперед сказано, що вістка з книжечки, яка мала бути солодкою в його устах, стане гіркою.

"Нам нема чого боятися за майбутнє, хіба якщо ми забудемо шлях, яким Господь вів нас, і Його вчення у нашій минулій історії." Нариси життя, 196.

«Господнє провадження» в минулому представлено, серед інших провидінних дій, як Його рука, що прикрила помилку в обчисленнях, бо не було найкращим, щоб міллерити заздалегідь зрозуміли своє розчарування, так само як і для учнів не було найкращим зрозуміти всі складові свого розчарування біля хреста. Але історія проголошення Опівнічного кличу визначається як саме те світло, що веде на небо, і це зазначено в найпершому видінні Еллен Вайт. Сто сорок чотири тисячі мають зрозуміти розчарування учнів і міллеритів. Відкинути те світло — означає зійти зі шляху.

Позаду них, на початку шляху, було встановлено яскраве світло, яке, як сказав мені ангел, було «опівнічним криком». Це світло сяяло вздовж усього шляху й освітлювало їм дорогу під ногами, щоб вони не спіткнулися.

Якщо вони не відводили очей від Ісуса, який був просто перед ними, ведучи їх до міста, вони були в безпеці. Але невдовзі дехто стомився і казав, що місто дуже далеко, і що вони сподівалися увійти до нього раніше. Тоді Ісус підбадьорював їх, піднімаючи Свою славну правицю, і з Його руки виходило світло, яке коливалося над адвентською групою, і вони вигукували: «Алілуя!» Інші необачно відкидали світло позаду них і казали, що це не Бог вивів їх так далеко. Світло позаду них згасло, залишивши їхні ноги в цілковитій темряві, і вони спотикалися та втрачали з очей орієнтир і Ісуса, і падали зі стежки вниз, у темний і злий світ унизу. Християнський досвід і вчення Еллен Г. Вайт, 57.

Восьма віха — це Опівнічний клич, прообразом якого є урочистий в'їзд Христа до Єрусалима.

Опівнічний клич поширювався не стільки завдяки аргументам, хоча біблійні докази були ясними й переконливими. Його супроводжувала спонукальна сила, що зворушувала душу. Не було ні сумніву, ні вагання. Під час урочистого входу Христа в Єрусалим люди, які зібралися з усіх кінців краю на свято, стікалися на Оливну гору і, приєднавшись до натовпу, що супроводжував Ісуса, перейнялися натхненням тієї години й підсилювали вигук: «Благословен, Хто йде в ім'я Господнє!» [Matthew 21:9.] Так само й невіруючі, які натовпами приходили на адвентистські зібрання — дехто з цікавості, дехто лише, щоб висміяти, — відчували переконливу силу, що супроводжувала вістку: «Ось, Жених іде!» Дух пророцтва, том 4, 250, 251.

Щоб бути мудрою дівою в останні дні, пророча необхідність вимагає, щоб ті мудрі діви пережили розчарування, яке, своєю чергою, спричинить настання часу зволікання, описаного в притчі. Без досвіду часу зволікання ви не належите ні до мудрих, ні до нерозумних дів.

"Притча про десять дів із 25-го розділу Євангелія від Матвія також ілюструє досвід адвентистського народу." Велика боротьба, 393.

У будь-якому разі мудрі діви останніх днів мають пережити розчарування, подібне до того, що сталося 19 квітня 1844 року, бо досвід притчі — це досвід ста сорока чотирьох тисяч, яких Іван в Об'явленні називає дівами.

Це ті, що не осквернилися з жінками, бо вони дівственні. Це ті, що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов. Вони були викуплені з-поміж людей, як первоплоди Богові та Агнцеві. Об'явлення 14:4.

Скільки притч Христа прямо й чітко названо такими, що здійсняться до букви? Кожна притча здійсниться до букви, але притча про десять дів прямо подана як така, що здійснилася в минулому й здійсниться в майбутньому «до букви». Її порівнюють із третім ангелом, який має залишатися теперішньою істиною від 1844 року аж до того часу, коли Михаїл стане, і випробувальний час для людства закриється.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. Review and Herald, 19 серпня 1890 року.

Аж до кінця часу притча про десять дів залишатиметься теперішньою істиною, і Опівнічний клич знову збудеться до останньої літери.

Є світ, що лежить у злі, в облуді та омані, в самій тіні смерті,— спить, спить. Хто переживає муки душі, щоб їх розбудити? Який голос може до них дійти? Мою думку було перенесено в майбутнє, коли буде подано сигнал. «Ось Жених гряде; виходьте назустріч йому». Але дехто зволікатиме, щоб придбати олію для поповнення своїх ламп, і запізно вони виявлять, що характер, який представляє олія, не передається. Рев'ю та Геральд, 11 лютого 1896 р.

Опівнічний клич — наступна віха на горизонті в русі ста сорока чотирьох тисяч. Цю віху супроводжує переслідування, що починається проти вірних напередодні запровадження Недільного закону. Це переслідування є зовнішнім і внутрішнім, а внутрішнє переслідування включає два окремі символи. Один із цих символів — Юда, інший — Синедрион.

Дев'ята місянська віха — це зрада за 30 срібняків.

Тоді збулося сказане через пророка Єремію: «І взяли тридцять срібняків, ціну того, кого оцінили сини Ізраїлеві; і дали їх за гончареве поле, як мені повелів Господь». Матвія 27:9, 10.

Прогноз

І сказав я до них: Коли вважаєте за добре, дайте мені заплату мою; а як ні — утримайтесь. І відважили вони за мою заплату тридцять срібняків. І сказав до мене Господь: Кинь це гончареві — гарна ж ціна, за яку вони мене оцінили! І взяв я тридцять

срібняків та й кинув їх гончареві в домі Господньому. Захарія 11:12, 13.

Зрада Юди символізує зраду фальшивих священиків, бо число 30 символізує вік священиків. Священики, які також є левітами, очищуються Посланцем Заповіту, як золото та срібло. Тридцять срібняків Юди символізують очищення фальшивих священиків під час недільного закону; хоч Юда помер безпосередньо перед розп'яттям, це все одно був той самий день. Юда не є символом Синедріону; він символізує того, кого вважали одним із учнів Христа.

Як учень Христа, ти був учнем Його помазання. Помазання під час Його хрещення змінило ім'я Ісуса на «Ісус Христос», бо Христос означає «Помазаний». Його ім'я тоді змінилося, бо Він тоді мав підтвердити завіт із багатьма на один тиждень, а одним із головних символів завітних стосунків є змінене ім'я. Ісус був помазаний силою під час Його хрещення. Бути учнем Христа означало бути учнем Його хрещення. Саме під час Його хрещення Він був помазаний силою. Вислів Петра у Матвія 16:18 відомий у християнському богословському світі як «Християнське сповідання». Це одна з великих тем для обговорення серед богословів і вчених. Загалом дискусії богословів і вчених зазвичай виокремлюють щось неважливе або, можливо, другорядне, але суть залишається: християнство розуміє, що коли Ісуса було помазано, тоді Він став Месією.

Він каже їм: А ви за кого Мене вважаєте? І Симон Петро відповів і сказав: Ти — Христос, Син Бога Живого. Матвія 16:15, 16.

Первісне ім'я Петра передавало саме цю істину, бо Симон Барйона означає «той, хто чує послання голуба», що було посланням Його хрещення. Його хрещення узгоджується з 9/11, а Юда представляє тих, які в певний момент заявляли, що розуміють 9/11, але збиваються зі шляху. Юда не є символом Синедріону, бо вони представляють Лаодикійську церкву адвентистів сьомого дня. Юда надав свідчення для Синедріону, але символізм бунту Синедріону відрізняється від бунту Юди. Бунт Синедріону виражений у наступному сні.

Зібравши свої записи, ми вирушили в дорогу. По дорозі ми провели два зібрання в Оранджі й мали свідчення того, що церква отримала користь і була підбадьорена. Ми й самі були підкріплені Духом Господнім. Тієї ночі мені наснилося, що я в Батл-Крику, дивлюся крізь бокове скло біля дверей і бачу, як до будинку парами, по двоє, крокує гурт. Вони виглядали суворими й рішучими. Мені вони були добре знайомі, і я повернулася, щоб відчинити двері вітальні й прийняти їх, але подумала, що ще раз погляну. Картина змінилася. Тепер гурт виглядав як католицька процесія. Один ніс у руці хрест, інший — тростину. Коли вони наближалися, той, хто ніс тростину, обійшов будинок колом, тричі промовляючи: «Цей дім оголошено поза законом. Майно слід конфіскувати. Вони говорили проти нашого святого ордену». Мене охопив жах, і я побігла через будинок, вийшла через північні двері й опинилася посеред гурту, дехто з яких був мені знайомий, але я не наважилася промовити до них ані слова зі страху, що мене видадуть. Я намагалася знайти усамітнене місце, де могла б плакати й молитися, не натрапляючи на жадібні, допитливі очі, куди б я не обернулася. Я часто повторювала: «Якби ж тільки я могла це зрозуміти! Якби вони сказали мені, що я сказала або що я

зробила!»

Я багато плакала й молилася, коли бачила, як конфісковують наше майно. Я намагалася прочитати в поглядах тих, хто був довкола мене, співчуття чи жаль до мене і запримітила обличчя кількох, про яких думала, що вони заговорили б до мене і втішили б мене, якби не боялися, що їх помітять інші. Я зробила одну спробу вислизнути з натовпу, але, побачивши, що за мною стежать, приховала свої наміри. Я почала голосно плакати і говорити: «Якби вони тільки сказали мені, що я зробила або що я сказала!» Мій чоловік, який спав на ліжку в тій самій кімнаті, почув, як я голосно плачу, і розбудив мене. Моя подушка була мокра від сліз, і мене огорнула сумна пригніченість духу. Свідчення, том 1, 577, 578.

Застосування принципу, що пророки говорять більше про останні дні, ніж про дні, в яких вони жили, порушує дуже серйозне питання перед керівниками Церкви адвентистів сьомого дня. Сестра Вайт "збрала" свої "праці" і розпочала зворотню подорож до Батл-Крік. Тоді Батл-Крік був серцем справи, як нині Такома Парк або Єрусалим за днів Христа. Вона збрала свої праці для подорожі після того, як описала боротьбу, яку переживала стосовно своїх праць. Контекст її сну стосується її праць. Боротьба відбулася в містечку Райт.

Перебуваючи в Райті, ми надіслали мій рукопис для № 11 до редакції, а поза зібраннями майже кожна мить ішла на виписування матеріалу для № 12. Мої сили, і фізичні, і розумові, були вкрай виснажені під час праці для церкви в Райті. Мені конче потрібен був відпочинок, але можливості для перепочинку не було видно. Доводилося звертатися до людей кілька разів на тиждень і писати багато сторінок особистих свідчень. На мені лежав тягар за душі, а відчуття відповідальності було таким великим, що мені вдавалося спати лише кілька годин щоночі.

Коли я так трудилася, промовляючи і пишучи, я отримала листи знеохочувального характеру з Батл-Крік. Коли я їх читала, відчула невимовну пригніченість духу, що доходила до душевних мук і, здавалося, на короткий час паралізувала мої життєві сили. Три ночі я майже зовсім не спала. Мої думки були тривожні й збентежені. Я приховувала свої почуття як могла від свого чоловіка та співчутливої сім'ї, з якою ми перебували. Ніхто не знав про мою працю й тягар на душі, коли я разом із сім'єю приєднувалася до ранкової та вечірньої молитви і намагалася покласти свій тягар на Великого Носія Тягарів. Але мої прохання виходили з серця, розтерзаного стражданнями, і мої молитви були уривчасті та безладні через невтримне горе. Кров приливала до голови, часто змушуючи мене хитатися й майже падати. У мене часто була носова кровотеча, особливо після спроби писати. Мені довелося відкласти свою письмову працю, але я не могла скинути з себе тягар тривоги й відповідальності, бо розуміла, що маю свідчення для інших, які не могла їм передати.

Я отримала ще один лист, у якому мене повідомляли, що вважали за краще відкласти видання № 11, доки я не зможу викласти те, що мені було показано щодо Інституту здоров'я, оскільки ті, хто керував тією справою, гостро потребували коштів і їм був потрібен вплив мого свідчення, щоб спонукати братів. Тоді я виклала частину того, що мені було показано щодо Інституту здоров'я, але не змогла повністю викласти питання

через прилив крові до мозку. Якби я знала, що № 12 так надовго затримається, я б у жодному разі не надсилала ту частину матеріалу, вміщену в № 11. Я гадала, що, відпочивши кілька днів, зможу знову взятися за писання. Але на велике моє горе я виявила, що стан мого мозку робить для мене писання неможливим. Думку про написання свідчень, як загальних, так і особистих, довелося полишити, і я постійно страждала через те, що не могла їх писати.

За таких обставин було вирішено, що ми повернемося до Батл-Крік і залишимося там, доки дороги перебуватимуть у багнистому, розбитому стані, а я там закінчу № 12. Мій чоловік дуже прагнув побачити своїх братів у Батл-Крік, поговорити з ними та разом із ними порадити справі, яку Бог звершував для нього. Я збрала свої рукописи, і ми вирушили в дорогу. ... Свідчення, том 1, 576, 577.

У пізніші дні керівництво Церкви адвентистів сьомого дня, представлене в образі Батл-Кріка та тих, кого вона "добре знала", перетворилося на католицьку процесію. Керівництво Церкви адвентистів сьомого дня перетворилося на католицьку процесію. Уві сні вони приходили "по двоє": один із тростиною, інший із хрестом. Вони обвели дім колом і тричі проголосили: "Цей дім під заборонаю. Майно має бути конфісковане. Вони виступили проти нашого святого ордену." Що таке "майно" в "домі", яке "конфіскували" католицькі лідери Батл-Кріка? Проти якого "святого ордену" католицької церкви "говорили"?

Більш прямо запитання може звучати так: «який католицький орден очолював інквізицію?» Інквізиція почалася з ордену домініканців, перш ніж в історії з'явилися єзуїти, але коли вони долучилися, то стали орденем, який найактивніше провадив політику жорстокості та кровопролиття.

У всьому християнському світі протестантизму загрожували грізні вороги. Коли перші триумфи Реформації лишилися позаду, Рим закликав нові сили, сподіваючись довершити її знищення. Тоді було створено орден єзуїтів — найжорстокіший, найбезпринципніший і наймогутніший із усіх поборників папства. Відірвані від земних уз і людських інтересів, глухі до голосу природної прихильності, з цілковито приспаними розумом і сумлінням, вони не знали жодного закону й жодних уз, окрім орденських, і не мали іншого обов'язку, ніж поширювати його владу. Євангеліє Христа надавало його послідовникам сили зустрічати небезпеку й зносити страждання, не зважаючи на холод, голод, тяжку працю та злидні, підносити стяг істини перед обличчям диби, темниці й вогнища. Щоб протистояти цим силам, єзуїтизм надихав своїх послідовників фанатизмом, який дозволяв їм витримувати подібні небезпеки й протиставляти сили правди усю зброю обману. Не було такого злочину, щоб він здався їм надто великим, аби його вчинити; такого обману, щоб він був надто підлим, аби до нього вдатися; такої личини, щоб її було надто важко приміряти. Склавши обітницю довічної вбогості та покори, вони поставили собі за мету здобути багатство й владу, присвятити себе поваленню протестантизму та відновленню папського верховенства.

Коли вони з'являлися як члени свого ордену, то носили вбрання святості, відвідували в'язниці й лікарні, служили хворим і бідним, запевняли, що зреклися світу, і носили святе ім'я Ісуса, який ходив, творячи добро. Але під цією бездоганною зовнішністю часто приховувалися найзлочинніші й смертоносні задуми. Основоположним принципом ордену було те, що мета виправдовує засоби. За цим кодексом брехня, крадіжка, кривоприсяга, вбивство не лише прощалися, а й схвалювалися, коли вони служили інтересам церкви. Під різними личинами єзуїти прокладали собі шлях до державних посад, піднімаючись до становища радників королів і формуючи політику народів. Вони ставали слугами, аби шпигувати за своїми панами. Вони засновували колегії для синів князів і вельмож та школи для простого люду; і дітей протестантських батьків втягували в дотримання папістських обрядів. Увесь зовнішній пишний блиск римського богослужіння було пущено в дію, щоб затьмарити розум і засліпити та полонити уяву, і таким чином свобода, за яку батьки трудилися й проливали кров, була зраджена синами. Єзуїти швидко поширилися по Європі, і куди б вони не приходили, там наставало відродження папізму.

Щоб надати їм більшої влади, було видано буллу про відновлення інквізиції. Попри загальну відразу, з якою до неї ставилися навіть у католицьких країнах, цей жажливий трибунал знову було засновано папістськими правителями, і в його таємних підземеллях повторювалися звірства, надто жажливі, щоб витримати світло дня. У багатьох країнах тисячі й тисячі самого цвіту нації — найчистіших і найшляхетніших, найінтелектуальніших і високоосвічених, благочестивих і відданих пасторів, працюючих і патріотичних громадян, блискучих учених, талановитих митців, умілих ремісників — було вбито або змушено тікати до інших земель.

Ось такими були засоби, до яких вдався Рим, щоб загасити світло Реформації, відібрати у людей Біблію і відновити неучтво та забобони Темних віків. Але під Божим благословенням і завдяки трудам тих шляхетних мужів, яких Він підняв як наступників Лютера, протестантизм не був повалений. Своєю силою він завдячував не прихильності князів і не їхній зброї. Найменші країни, найскромніші й найменш могутні народи стали його твердинями. Це була маленька Женева посеред могутніх ворогів, які замишляли її знищення; це була Голландія на своїх піщаних мілинах біля північного моря, що боролася проти тиранії Іспанії, яка тоді була найбільшою й найбагатшою з королівств; це була сувора, малородюча Швеція, що здобувала перемоги для Реформації. Велика боротьба, 234, 235.

Католицька церква зробила все, що могла, щоб приховати Біблію від людей, стверджуючи, що їхні язичницькі традиції та звичаї вищі за Боже Слово. Лідери лаодикійського адвентизму не подаватимуть на інакодумців до суду через твори Еллен Уайт, але католики, що називають себе лідерами Батл-Кріка, так і вчинять. Самою суттю звіра католицизму є використання світської влади для досягнення релігійних цілей. Коли адвентизм домагався юридичної світської влади, щоб управляти своїми установами, виявилися плоди їхнього «святого порядку».

У контексті церемоній аутодафе (акту віри) Іспанської інквізиції очеретина і хрест постають як символічні елементи, пов'язані з розп'яттям Христа. Очеретина відсилає до бутафорського скіпетра, вкладеного в руку Ісуса під час його увінчання терновим вінцем; нею римські солдати били його, що символізує глузування, страждання та зневагу.

Хрест був помітним елементом у процесіях аутодафе. Зелений хрест (часто вкритий чорним крепом) слугував емблемою Інквізиції; його несли в окремій підготовчій процесії напередодні і виставляли під час події. Він символізував владу трибуналу.

Проскрипція майна означає конфіскацію (секвестрацію або оголошення поза законом) майна засудженої особи; це було поширеним покаранням Інквізиції для фінансування трибуналу та покарання єресі. Про це публічно оголошували у вироках аутодафе, підкреслюючи публічне приниження та відлякувальний ефект.

Праці Еллен Г. Вайт чітко й однозначно засуджують керівництво, яке заборонить її писання у спробі заглушити пісню виноградника, що лунає, але це останній учинок нечестивої системи безпосередньо перед тим, як вони відкрито виявлять свій характер під час недільного закону. «Католицька процесія» узгоджується з двадцятьма п'ятьма стародавніми мужами, які кланяються сонцю. У наступних чотирьох абзацах перший абзац окреслює «тих, що називають себе Божим народом» в «останні дні». Уривок чітко навчає, що в останні дні служителі адвентистів сьомого дня будуть у «церквах і на великих зібраннях просто неба» «наполягати на необхідності дотримання першого дня тижня».

Господь має суперечку зі Своїм так званим народом у ці останні дні. У цій суперечці люди, що займають відповідальні посади, оберуть шлях, прямо протилежний тому, якого дотримувався Неемія. Вони не лише самі ігноруватимуть і зневажатимуть суботу, але й намагатимуться перешкодити іншим дотримуватися її, поховавши її під сміттям звичаю та традиції. У церквах і на великих зібраннях просто неба служителі наполягатимуть на необхідності дотримання першого дня тижня. На морі й на суші стаються лиха; і ці лиха посилюватимуться, одне лихо впритул слідуватиме за іншим; а на невелику горстку сумлінних хранителів суботи вказуватимуть як на тих, хто накликає гнів Божий на світ своїм нехтуванням неділею.

Це однозначно визначає Адвентистів сьомого дня як «так званий народ Божий», які заохочуватимуть дотримання неділі, а також вказуватимуть «на» «невелику групу сумлінних дотримувачів суботи». У наступному абзаці вона наголошує, що переслідування минулих віків повторяться. Попередній абзац закінчився тим, що вона протиставляє так званий народ Божий тим, кого називає сумлінними дотримувачами суботи. Потім вона звертається до історій минулого і застерігає, що ці історії повторяться в останні дні. Вона висловлюється дуже чітко.

Сатана нав'язує цю неправду, щоб полонити світ. Його план — примусити людей прийняти заблуди. Він активно бере участь у поширенні всіх хибних релігій і ні перед чим не зупиниться у своїх зусиллях нав'язати помилкові доктрини. Під покровом релігійного запалу люди, під впливом його духу, вигадали найжорстокіші тортури для

своїх ближніх і завдали їм найстрашніших страждань. Сатана й його слуги й досі сповнені того самого духу; і історія минулого повториться в наші дні.

Є люди, які спрямували свій розум і волю на здійснення зла; у темних закутках свого серця вони вже вирішили, які злочини чинитимуть. Вони обманюють самих себе. Вони відкинули великий Божий закон праведності, а натомість встановили власне мірило і, порівнюючи себе з цим мірилом, оголошують себе святими. Господь дозволить їм виявити те, що в їхніх серцях, втілити дух володаря, який ними керує. Він дасть їм виявити свою ненависть до Його закону у ставленні до тих, хто вірний його вимогам. Ними рухатиме той самий дух релігійного шалу, що підбурював натовп, який розіп'яв Христа; церква і держава об'єднаються в тій самій порочній гармонії.

"Сучасна церква пішла слідами стародавніх юдеїв, які відклали Божі заповіді заради своїх традицій. Вона змінила постанову, порушила вічний заповіт, і тепер, як і тоді, наслідком є гордіня, невір'я та невірність. Її справжній стан викладено в цих словах із пісні Мойсея: 'Вони самі зіпсувалися, їхня пляма — не пляма Його дітей; вони — розбещений і викривлений рід. Чи так ви віддячуєте Господу, о, народе безумний і немудрий? Хіба Він не Отець твій, що викупив тебе? Хіба не Він створив тебе й утвердив тебе?'" Review and Herald, 18 березня 1884 р.

У Дусі пророцтва є уривок за уривком, що описує переслідування Божих вірних в останні дні, і «сьогоднішня церква», яку вона має на увазі, — це не християнство загалом; це церква, яку вона неодноразово подає як таку, прообразом якої була юдейська церква. Ті ясні уривки в її писаннях є мотивом для Церкви адвентистів сьомого дня намагатися накласти обмеження на писання сестри Вайт, як це так влучно показує її сон. Їхні дії проти її писань стосуються того очевидного «добра її дому» — цих писань, які керівники Батл-Кріка, що перетворилися на чернечий орден католицизму, мали оголосити поза законом. Їхній напад на її писання також представлений нападом на писання Єремії. Сон Еллен Вайт є другим свідком спалення писань Єремії.

У третьому поколінні лаодикійського адвентизму панівною темою був компроміс. Третє покоління представлено Пергамською церквою. Від публікації у 1919 році книги В. В. Прескотта під назвою «Вчення Христа» і до виходу у 1956 році «Питань щодо доктрини» позначається період переходу, що почався альфа-виданням і завершився омега-виданням. Перша книга означала відмову В. В. Прескотта від Лева з племені Юди на користь відступницького протестантського погляду на Христа. Книга Прескотта з промовистою назвою «Вчення Христа» звела нанівець міллеріанське пророче послання, залишивши порожнє визначення Ісуса, якому поклоняються католицизм і відступницький протестантизм. Остання книга того покоління визначає освячення та виправдання, які руйнують Божий закон, Його справедливість і милість. Стародавньому Ізраїлю була доручена відповідальність бути зберігачами Божого закону, а адвентизму — бути зберігачами не лише Божого закону, але й Його пророчого Слова. У 1919 році вийшла книга, що відкидала захист Божого пророчого Слова, чим було покладено початок третьому поколінню лаодикійського адвентизму, яке завершилося книгою, що відкидає Божий закон.

Якщо ви потуратимете упертості серця і через гордість та самоправедність не визнаватимете своїх провин, ви залишитеся підвладні спокусам сатани. Якщо, коли Господь відкриває ваші помилки, ви не каєтеся й не визнаєте їх, Його Провидіння знов і знов проводитиме вас тим самим шляхом. Ви будете полишені чинити помилки подібного характеру, вам і далі бракуватиме мудрості, і ви називатимете гріх праведністю, а праведність — гріхом. Безліч обманів, що пануватимуть у ці останні дні, оточить вас, і ви зміните провідника, не знаючи, що зробили це. *Review and Herald*, 16 грудня 1890 року.

Пергам — третя церква, що привела до Тіятіри, папської церкви, яка є четвертим поколінням, коли двадцять п'ятеро чоловіків вклоняються перед символом влади Тіятіри.

Правило, ухвалене першими колоністами, яке дозволяло лише членам церкви голосувати або обіймати посади у цивільному уряді, призвело до вкрай згубних наслідків. Цей захід було прийнято як засіб збереження чистоти держави, але в результаті він спричинив розтління церкви. Оскільки сповідання релігії було умовою виборчого права й зайняття посад, багато хто, керуючись винятково міркуваннями світської політики, вступали до церкви без зміни серця. Таким чином, церкви значною мірою почали складатися з невідроджених людей; і навіть у духовенстві були такі, що не лише трималися помилок у вченні, але й не знали відроджувальної сили Святого Духа. Так знову було показано злі наслідки, так часто спостережувані в історії церкви від днів Константина й донині, спроб будувати церкву за допомогою держави, звернення до світської влади на підтримку Євангелія Того, Хто проголосив: «Царство Моє не від світу цього». Івана 18:36. Поєднання церкви з державою, яким би не був його ступінь, хоч би й найменший, хоча й може здаватися, що воно наближає світ до церкви, насправді лише наближає церкву до світу. Велика боротьба, 297.

«Союз церкви з державою, якою б малою не була міра цього союзу, хоча може здаватися, що він наближає світ до церкви, насправді лише наближає церкву до світу». 18 травня 1977 року Берт Б. Біч (директор у дивізіоні церкви Північна Європа — Західна Африка, залучений до міжцерковних відносин) під час групової аудієнції в Римі вручив позолочений медальйон антихристові, Папі Павлу VI. Це було частиною зустрічі Конференції секретарів світових конфесійних сімей. Про цю подію повідомлялося в *Adventist Review* (11 серпня 1977 р.) і було відзначено службою *Religious News Service* як перший випадок, коли офіційний представник АСД зустрівся з Понтифіком.

Господь проголосив прокляття на тих, хто вилучає з Писання або додає до нього. Великий Я Є визначив, що становитиме норму віри та вчення, і призначив, щоб Біблія була домашньою книгою. Церква, що тримається Божого Слова, непримиренно відокремлена від Рима. Протестанти колись так само були відокремлені від цієї великої церкви відступництва, але вони більше наблизилися до неї і досі йдуть шляхом примирення з Римською церквою. Рим ніколи не змінюється. Її принципи анітрохи не змінилися. Вона не зменшила розрив між собою і протестантами; усе зближення відбулося з їхнього боку. Але про що це свідчить щодо протестантизму нашого часу? Саме відкинення біблійної істини змушує людей наближатися до безвір'я. Саме

відступницька церква скорочує відстань між собою та Папством.

Саме такі душі, як Лютер, Кранмер, Рідлі, Гупер, і тисячі шляхетних мужів, що стали мучениками заради істини, є істинними протестантами. Вони стояли вірними сторожами істини, проголошуючи, що протестантизм не здатний до єднання з римським католицизмом, а має бути відокремлений від принципів папства так само далеко, як схід від заходу. Такі оборонці істини могли не більше примиритися з «людиною гріха», ніж могли Христос і Його апостоли. У давніші віки праведники усвідомлювали, що неможливо єднатися з Римом, і, хоча їхнє протистояння цій системі омани супроводжувалося ризиком для майна й життя, вони мали відвагу зберігати свою відокремленість і мужньо боролися за істину. Біблійна істина була для них дорожчою, ніж багатство, честь чи навіть саме життя. Вони не могли терпіти, бачачи, як істину ховають під масою забобонів і брехливої софістики. Вони брали Слово Боже в руки і піднімали стяг істини перед народом, сміливо проголошуючи те, що Бог відкрив їм через старанне дослідження Біблії. Вони помирали найжорстокішими смертями за свою вірність Богові, але своєю кров'ю здобули для нас свободи і привілеї, якими багато хто, називаючи себе протестантами, легко поступається перед силою зла. Та чи поступимося ми цими дорогою ціною здобутими привілеями? Чи зневажимо Бога Неба і, після того як Він визволив нас від римського ярма, знову віддамо себе в рабство цій антихристиянській владі? Чи доведемо ми свою деградацію, підписуючи відмову від нашої релігійної свободи, від нашого права поклонятися Богові згідно з веліннями власного сумління?

Голос Лютера, що лунав у горах і долинах, що сколихнув Європу, немов землетрус, скликав військо шляхетних апостолів Ісуса, і істину, яку вони відстоювали, не могли змусити замовкнути ані кострища, ані торттури, ані темниці, ані смерть; і досі голоси шляхетного війська мучеників говорять нам, що римська влада є пророкованим відступництвом останніх днів, таємницею беззаконня, яку Павло бачив такою, що почала діяти вже за його днів. Римо-католицизм швидко набирає силу. Папство зростає, і ті, хто відвернув свої вуха від слухання істини, слухаються його оманливих байок. Папські каплиці, папські колегії, жіночі монастирі та монастирі множаться, а протестантський світ, здається, спить. Протестанти втрачають ознаку, що вирізняла їх від світу, і скорочують відстань між собою та римською владою. Вони відвернули свої вуха від слухання істини; не захотіли прийняти світло, яке Бог пролив на їхній шлях, і тому прямують у темряву. Вони зневажливо відгукуються про думку, що відродяться колишні жорстокі переслідування з боку римокатоликів і тих, хто з ними пов'язаний. Вони не визнають того факту, що Боже слово цілком передбачає таке відродження, і не хочуть погодитися, що народ Божий в останні дні зазнаватиме переслідувань, хоча Біблія говорить: «І розгнівався дракон на жінку і пішов воювати з останком її насіння, які зберігають заповіді Божі і мають свідчення Ісуса Христа».

Папство є релігією людської природи, і маси людства люблять учення, яке дозволяє їм грішити й водночас звільняє їх від його наслідків. Людям потрібна якась форма релігії, і ця релігія, сформована людським задумом, але водночас така, що претендує на божественний авторитет, відповідає плотському розуму. Люди, які вважають себе

мудрими й розумними, гордо відвертаються від мірила праведності — десяти заповідей — і не вважають це сумісним із власною гідністю — досліджувати шляхи Божі. Тому вони йдуть хибними шляхами, забороненими стежками, стають самодостатніми, пихатими — за зразком папи, а не за зразком Ісуса Христа. Їм потрібна така форма релігії, що висуває найменші вимоги до духовності та самозречення, і, оскільки неосвячена людська мудрість не спонукає їх зненавидіти папство, їх природно тягне до його приписів і вчень. Вони не хочуть ходити шляхами Господніми. Вони аж надто просвітлені, щоб шукати Бога молитовно й покірно, з розумним знанням Його слова. Не бажаючи знати шляхи Господні, їхні уми цілком відкриті для оман, цілком готові прийняти й повірити брехні. Вони з готовністю дозволяють, щоб найнеобґрунтованіші, найсуперечливіші неправди видавали їм за правду.

Папство — шедевр сатанинського обману; і хоча було доведено, що доба великої інтелектуальної темряви була сприятливою для римського католицизму, буде також доведено, що доба великого інтелектуального світла також сприятлива для його влади; бо розум людей зосереджений на власній зверхності й не хоче мати Бога у своєму розумі. Рим претендує на непомильність, і протестанти йдуть тим самим шляхом. Вони не бажають шукати істини і рухатися від світла до більшого світла. Вони відгороджуються упередженнями і, здається, готові бути обманутими й обманювати інших.

Але хоча позиція церков невтішна, усе ж немає підстав занепадати духом; адже Бог має народ, який збереже свою вірність Його істині, який зробить Біблію — і лише Біблію — правилом своєї віри та вчення, який підніме знамено й високо триматиме стяг, на якому написано: «Заповіді Божі та віра Ісуса». Вони цінуватимуть чисте Євангеліє і зроблять Біблію основою своєї віри та вчення.

На такий час, як цей, коли люди відкидають закон Господа Саваота, доречною є молитва Давида: «Час діяти Тобі, Господи, бо вони зробили недійсним Твій закон». Ми наближаємося до часу, коли на Божий закон буде спрямовано майже всезагальне презирство, а Божий народ, що дотримується заповідей, буде суворо випробуваний; але чи втратять вони пошану до закону Єгови через те, що інші не бачать і не усвідомлюють його обов'язкових вимог? Нехай Божий народ, що дотримується заповідей, подібно до Давида, тим більше шанує Божий закон, чим більше люди його відкидають і виливають на нього неповагу та презирство. Знаки часу, 19 лютого 1894 року.

За два роки до того, як керівник Лаодикійської Церкви адвентистів сьомого дня вручив антихристу золоту медаль, у 1975 році було подано позов проти Церкви адвентистів сьомого дня; *EEOC v. Pacific Press Publishing Association* (справа № C-74-2025 CBR в Окружному суді США Північного округу Каліфорнії), де Комісія з рівних можливостей у працевлаштуванні подала позов проти видавничого дому церкви від імені двох співробітниць — Мерікей Сілвер (колишньої редакторки, яка на час подання позову вже залишила роботу) та Лорни Тоблер — із звинуваченням у дискримінації за ознакою статі щодо оплати праці та пільг. Церква частково захищала свої практики, посилаючись на релігійні винятки та обговорюючи свою структуру управління.

У письмовій присяжній заяві, датованій 6 лютого 1976 року (частина захисного меморандуму, поданого до суду), Ніл С. Вілсон (тодішній президент Північноамериканського дивізіону Церкви, а згодом президент Генеральної конференції у 1979–1990 роках) порушив питання історичних поглядів Церкви на римський католицизм. Заяву було зроблено в контексті спростування характеристик Церкви як такої, що має "ієрархію", подібну до папської системи. Повна відповідна цитата: "Хоча це правда, що був період у житті Церкви адвентистів сьомого дня, коли деномінація займала виразно антиримо-католицьку позицію, і термін 'ієрархія' вживався у зневажливому значенні щодо папської форми церковного управління, така позиція з боку Церкви була не більш ніж проявом поширеного антипапізму серед консервативних протестантських деномінацій на початку цього століття та наприкінці попереднього, і нині її відправлено на історичний смітник — принаймні що стосується Церкви адвентистів сьомого дня."

Це відображає відхід від традиційного для церкви пророчого тлумачення, яке ототожнювало папство зі 'звіром' або антихристом в Об'явленні. Критики всередині церкви та поза нею тлумачили це як применшення або відмову від тієї антикатолицької позиції для узгодження з сучасним екуменізмом або з міркувань правового захисту. Вілсон у 1985 році назвав президентів різних підрозділів церкви 'кардиналами', коли заявив: "... немає жодного 'кардинала' з країн Далекого Сходу, тоді як, ймовірно, буде двоє 'кардиналів' з Африки."

Сестра Вайт заявила, що відступницька церква — це та, яка зменшує дистанцію між собою і папою! Компроміс третього покоління представлений як плач за Таммузом у восьмому розділі книги Єзекіїля, а також як компроміс Пергама. Перше покоління з 1863 до 1888 року уособлювало церкву Ефесу, церкву, що втратила свою першу любов, а першою любов'ю міллеритського руху було пророче послання, і першим розділом того пророчого послання були "сім часів", які були відкладені в 1863 році.

Від 1888 до 1919 року друге покоління, представлене Смирною та таємними кімнатами Єзекіїля, стало свідком смерті Духа пророцтва, коли Сестру Вайт було поховано 1915 року. Щоб завершити свідчення, необхідно більше подробиць про чотири покоління, але потрібно зрозуміти поступове відступництво, щоб повністю збагнути, як відступницький народ міг «заборонити» твори Еллен Вайт або як вони могли просувати перший день тижня як прийнятний. Юда співпрацює з «п'яницями Єфраїма», які «правлять цим народом» у Єрусалимі, а ті, хто править Єрусалимом і вклоняється сонцю, представлені Синедріоном.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Серед тих, хто називає себе Божими дітьми, як мало було виявлено терпіння, скільки гірких слів було сказано, скільки осуду було висловлено проти тих, хто не нашої віри. Багато хто дивився на тих, що належать до інших церков, як на великих грішників, тоді як Господь не так на них дивиться. Тим, хто так дивиться на членів інших церков, слід упокоритися під міцною рукою Божою. Ті, кого вони засуджують, могли мати лише небагато світла, мало можливостей і привілеїв. Якби вони мали те світло, яке одержали багато хто з членів наших церков, вони могли б просуватися значно швидше і краще представити свою віру світові. Щодо тих, хто хвалиться своїм світлом, але все ж не

ходить у ньому, Христос каже: 'Але кажу вам: стерпніше буде Тиру й Сидону в день суду, ніж вам. І ти, Капернауме [Адвентисти сьомого дня, які мали велике світло], що піднісся до неба [у плані привілеїв], будеш скинутий до пекла; бо якби ті могутні діла, що були вчинені в тобі, були вчинені в Содомі, він залишився б аж до цього дня. Та кажу вам: землі Содомській буде стерпніше в день суду, ніж тобі.' Тоді Ісус озвався й сказав: 'Дякую Тобі, Отче, Господи неба й землі, що Ти втаїв це від мудрих і розумних [на їхню власну думку], і відкрив це немовлятам.'

'І тепер, за те, що ви вчинили всі ці діла, говорить Господь, і Я говорив до вас, встаючи рано й промовляючи, та ви не слухали; і Я кликав вас, але ви не відповідали; тому Я вчиню з цим домом, що зветься Ім'ям Моїм, на який ви покладаєтеся, і з місцем, яке Я дав вам і вашим батькам, так, як Я вчинив із Шіло. І Я відкину вас від Мого лица, як відкинув усіх ваших братів, а саме все насіння Єфремове.'

Господь заснував серед нас установи великої важливості, і ними слід керувати не так, як керують світськими установами, а згідно з Божим порядком. Ними слід керувати з єдиною метою — для Його слави, щоб усіма можливими засобами були спасені гинучі душі. До Божого народу прийшли свідчення Духа, і все ж багато хто не прислухалися до доган, застережень і настанов.

«Послухайте ж це, о народі нерозумний і без розуміння; що маєте очі й не бачите; що маєте вуха й не чуєте: хіба не будете боятися Мене? — говорить Господь; хіба не будете тремтіти перед Моїм лицем, Який поклав пісок за межу морю вічною постановою, щоб воно не переходило її? І хоч хвилі його кидаються, та подолати не можуть; хоч ревуть, та не можуть перейти її? Але народ цей має відступницьке й бунтівне серце; відступили і відійшли. І не кажуть у серці своєму: Біймося ж нині Господа, Бога нашого, що дає дощ — і ранній, і пізній — у свій час; Він зберігає для нас призначені тижні жнив. Ваші беззаконня відвернули це, і ваші гріхи стримали від вас блага. ... Вони не розсуджують справи, справи сироти, а все ж процвітають; і права вбогого не розсуджують. Чи не покараю Я за це? — говорить Господь; чи не помститься душа Моя на такому народі, як цей?»

Чи буде Господь змушений сказати: «Не молися ти за цей народ, не піднось за них ані волання, ані молитви, і не заступайся переді Мною: бо Я не почую тебе»? «Тому дощі були стримані, і пізнього дощу не було... Хіба відтепер не волатимеш до Мене: Мій Отче, Ти — наставник моєї юності?» Review and Herald, 1 серпня 1893 р.